

Hoezo natuurlijk...

“Weet je dat het vroeger hier en daar naar visafval stonk in de duinen?”, begon mijnheer Snoeks ons gesprek. “De aardappeltelers maakten dijkjes rond de veldjes en stopten die vol met visafval. Dat hield de konijnen weg.”

Mijnheer Snoeks is de glazenwasser en als ik hem zie, hebben we het nooit over de ramen, maar altijd over de duinen. Over wat daar groeit en bloeit.

Hij weet er alles van. Had vroeger, naar eigen zeggen, een prachttuin in de duinen. Groot, vol bloemen en open voor publiek. “En met flink wat mest kreeg ik daar alles aan het bloeien”, vertelt hij niet zonder trots. Dat is nu allemaal verleden tijd. “Ze moesten zo nodig vernatten”, schampert hij. “Ze willen zeker weer een natuurlijk duinlandschap! Dat is toch teruggaan in de tijd!”

Ja, wat is een natuurlijk duinlandschap...? Al eeuwen wordt er ‘gerommeld’. Ook de duinaardappel kon er komen, doordat er ingegrepen werd in de duinen. De aanleg van de waterwinkanalen maakten de duinen droger en geschikt voor de aardappelteelt. Als ik langs het Duinpieperpad de oude landjes zie liggen, realiseer ik me vaak niet, dat honderdvijftig jaar geleden in Zandvoort maar liefst 760 hectaren met aardappelen bebouwd werden... De duinaardappel was beroemd en werd geëxporteerd en we hebben aan de teelt het fraaie zogeheten “zeedorpenlandschap” overgehouden. Al dat ingrijpen zorgt voor een heel bijzonder en dynamisch landschap. Ik ben benieuwd naar alle nieuwe ontwikkelingen, zoals vernatting...

Echt terug in de tijd bestaat natuurlijk niet.

Annelies Boutellier

(foto: Joost Bouwmeester)